

COM VÈNCER EL PECAT

Dissabte 11 de novembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 6; 1 Joan 1:8-2:1.

PER MEMORITZAR:

“Perquè el pecat no serà el vostre senyor; ja que no esteu sota la llei, sinó sota la gràcia” (Romans 6:14, SBT).

Si les obres no poden salvar-nos, per què preocupar-se per elles? Per què no seguir pecant?

El capítol 6 és la resposta de Pau. Aquí Pau s'ocupa del que comunament s'entén com “santificació”, el procés pel qual vencem el pecat i reflectim cada cop més el caràcter de Crist. La paraula *santificació* apareix, a la *SBT*, només dues vegades a Romans. La trobem al capítol 6, en els versicles 19 i 22, com la paraula grega *hagiasmos*, que significa “santificació”. A la *BM* i a la *BEC*, apareix en aquests dos versicles com a “santedat”, i a la *BCI* com a “vida santa”.

A la Bíblia, “santificar” significa “dedicar”, generalment a Déu. Per tant, sovint, ser santificat es presenta com un acte passat culminat. Per exemple, “amb tots els santificats” (Fets 20:32, *SBT*). Els santificats, en aquesta definició, són els que estan dedicats a Déu.

Però aquest ús bíblic de “santificar”, de cap manera nega la important doctrina de la santificació, o el fet que la santificació és l'obra de tota una vida. La Bíblia dona ferm suport a aquesta doctrina.

Aquesta setmana veurem un altre aspecte de la salvació per la fe, que fàcilment es pot malinterpretar: les promeses de victòria sobre el pecat en la vida d'algú que és salvat per Jesús.

QUAN ABUNDÀ EL PECAT

A Romans 5:20, Pau fa una poderosa declaració: “Però on abundà el pecat sobreabundà la gràcia”. El seu raonament és que no importa quant pecat hagi o quan terrible sigui el resultat del pecat, la gràcia de Déu és suficient per posar-hi remei. Quina esperança hauria de donar-nos a tots, especialment quan ens veiem temptats a creure que els nostres pecats són massa grans com per a ser perdonats! A Romans 5:21, Pau mostra que, tot i que el pecat va portar a la mort, la gràcia de Déu mitjançant Jesucrist ha derrotat a la mort i pot donar-nos vida eterna.

Llegeix Romans 6:1. Quina lògica aborda Pau, i com respon a aquesta mena de pensament a Romans 6:2 a l'11?

Pau segueix una interessant línia d'argumentació en el capítol 6 sobre per què una persona justificada no hauria de pecar. En primer lloc, diu que no hem de pecar perquè hem mort al pecat. Després, explica el que això vol dir.

La immersió en les aigües del baptisme representa un enterrament. Què s'enterra? El “vell home” de pecat; és a dir, el cos que comet pecat, el cos dominat o governat pel pecat. Com a resultat, es destrueix aquest “cos de pecat”; en conseqüència, ja no servim al pecat. A Romans 6, es personifica al pecat com un amo que sotmet als seus servents. Una vegada que es destrueix el “cos de pecat” que va servir al pecat, cessa el domini del pecat sobre ell. Qui puja de la tomba líquida emergeix com una nova persona que ja no serveix al pecat. Ara camina en vida nova.

Crist, quan va morir, va morir una vegada i per a sempre, però ara està viu per a sempre. Per tant, el cristià que es bateja ha mort al pecat d'una vegada per sempre i mai més hauria de tornar a estar sota el seu domini. Per descomptat, com tot cristià batejat sap, el pecat no desapareix automàticament de la nostra vida una vegada que vam sortir de l'aigua. *No estar governat pel pecat no és el mateix que no haver de lluitar contra ell.*

“Amb això veiem clarament el que volen dir les paraules de l'apòstol. Les declaracions com: ‘Hem mort al pecat’, ‘Considereu-vos [...] vius per a Déu’, etc., signifiquen que no cedim a les nostres passions pecaminoses ni al pecat, encara que el pecat continuï en nosaltres. Però el pecat està en nosaltres fins al final de la nostra vida, com llegim a Gàlates 5:17: ‘Perquè la carn té avidesa contra l'Esperit i l'Esperit contra la carn, que lluiten contra sí’. Per tant, tots els apòstols i els sants confessen que el pecat i les passions pecaminoses romanen en nosaltres fins que el cos es torni cendres, i ressusciti un nou cos (*glorificat*) que estigui lliure de passió i pecat” (M. LUTER, *Commentary on Romans*, pàg. 100).

QUAN EL PECAT REGNA

Quina amonestació se'ns dóna a Romans 6:12*?

La paraula *regnar*[#] mostra que, aquí, el “pecat” està representat com un rei. La paraula grega traduïda com “regnar” significa, literalment, “ser un rei” o “comportar-se com un rei”. El pecat està massa disposat a assumir el regnat del nostre cos mortal i a determinar el nostre comportament.

Quan Pau diu “no regni [...] el pecat”, suggereix que el justificat pot optar per impedir que el pecat s'erigeixi com a rei en la seva vida. Aquí és on entra en acció la voluntat.

“Allò que necessites entendre és la veritable força de la voluntat. Aquest és el poder que governa en la naturalesa de l'home: el poder de decidir o de triar. Tot depèn de la correcta acció de la voluntat. Déu ha donat als homes el poder de triar; depèn d'ells exercir-lo. Tu no pots canviar el teu cor, tu no pots per tu mateix donar els teus afectes a Déu; però pots *triar* servir-lo. Pots donar-li la teva voluntat; llavors ell obrarà en tu tant el voler com el fer d'acord amb la seva voluntat. D'aquesta manera, la teva naturalesa sencera serà posada sota el domini de l'Esperit de Crist; els teus afectes se centraran en ell i els teus pensaments estaran en harmonia amb ell” (CC 47).

El mot grec traduït a Romans 6:12 com “desitjos” podria haver estat “passions” o “concupiscències”. Aquests desitjos poden ser tant de coses bones com de coses dolentes; quan regna el pecat, ens farà desitjar allò dolent. Els desitjos seran forts, fins i tot irresistibles, si lluitem contra ells pel nostre compte. El pecat pot ser un cruel tirà que mai està satisfet i sempre hi torna per a més. Només mitjançant la fe, només en reclamar les promeses de la victòria, podem enderrocar aquest amo implacable.

La paraula *doncs*[&], a Romans 6:12, és important. Fa referència al que s'ha dit abans, específicament, al que s'ha dit a Romans 6:10 i 11. El batejat ara “viu per a Déu”. És a dir, Déu és el centre de la seva nova vida. La persona serveix a Déu, fent el que li agrada a Déu i, per tant, no pot servir al pecat al mateix temps. Està “viu per a Déu en Crist Jesús”.

Repassa la cita d'Ellen G. White a l'estudi d'avui. Observa que important és el concepte del lliure albir. Com criatures morals, hem de tenir lliure albir: el poder de triar entre el bé i el mal, entre Crist o el món. Durant les pròximes 24 hores, tracta de fer un seguiment conscient de la manera en com utilitzes aquest lliure albir moral. Què pots aprendre de l'ús, o abús, que fas d'aquest do sagrat?

* A SBT: “Que no regni més, doncs, el pecat en el vostre cos mortal per obeir-lo en els seus desitjos”. (Nota del traductor).

A BEC enloc de “regni” s'utilitza el mot “domini”. (Nota del traductor).

& A BEC; “per tant”. (Nota del traductor).

NO SOTA LA LLEI, SINÓ SOTA LA GRÀCIA

Llegeix Romans 6:14. De quina manera hem d'entendre aquest versicle? Significa que els Deu Manaments ja no són obligatoris per a nosaltres? Si ja no ho són, per què?

Romans 6:14 és una de les declaracions clau del llibre de Romans. I sovint es la cita en el context d'algú que ens diu als adventistes que el dia de repòs sabàtic ha estat abrogat.

Però òbviament això no és el que vol dir el versicle. Com ja hem vist, no és possible eliminar la Llei Moral i que el pecat segueixi sent una realitat, perquè la Llei Moral és allò que defineix el pecat! Si llegissis tot el que s'ha dit anteriorment a Romans, fins i tot només en el capítol 6, seria difícil imaginar-se Pau anunciant, de sobte, enmig de tot aquest anàlisi sobre la realitat del pecat, que: “La Llei Moral (els Deu Manaments, que defineixen el pecat) ha estat abolida”. Això no té cap sentit.

Pau els hi està dient als romans que aquell que viu “sota la llei” (és a dir, sota l'economia jueva tal com es practicava en la seva època, amb totes les seves normes i reglaments fets per l'home) estarà governat pel pecat. En contrast, la persona que viu sota la gràcia obtindrà la victòria sobre el pecat, perquè la Llei està escrita al seu cor i l'Esperit de Déu pot guiar els seus passos. Acceptar Jesucrist com el Messies, ser justificat per ell, batejar-se en la seva mort, destruir al “vell home”, ressuscitar per “caminar en vida nova”, aquestes són les coses que destronaran al pecat de la nostra vida. Recorda que aquest és el context en que apareix Romans 6:14, el context de la promesa de la victòria sobre el pecat.

No hauríem de definir la frase “sota la llei” de manera massa restrictiva. La persona que suposadament viu “sota la gràcia” però desobeeix la Llei de Déu no trobarà gràcia, sinó condemna. “Sota la gràcia” vol dir que, mitjançant la gràcia de Déu segons la revelació de Jesús, s'ha eliminat la condemna que la Llei inevitablement comporta sobre els pecadors. Per tant, ara lliures d'aquesta condemna de mort causada per la Llei, “caminem en vida nova”, una vida que es caracteritza i es manifesta pel fet que, en morir al jo, ja no som esclaus del pecat.

De quines maneres has experimentat la realitat d'una nova vida en Crist? Quines evidències tangibles pots assenyalar que revelin el que Crist ha fet en tu? De quins aspectes et negues a desprendre't, i per què hauries de desfer-te d'ells?

PECAT O OBEDIÈNCIA?

Llegeix Romans 6:16. Què està plantejant Pau? Per què el seu argument és tan blanc i negre? És l'un o l'altre, sense mitjes tintes. Quina lliçó hauríem d'aprendre d'aquest contrast tan potent?

Pau torna a emfatitzar que la nova vida de fe no garanteix que estiguem lliures de pecat. La vida de fe fa possible la victòria sobre el pecat; de fet, només a través de la fe podem tenir la victòria que se'ns promet.

Després de personificar al pecat com un rei que sotmet als seus súbdits, Pau ara torna a la figura del pecat com un amo que exigeix l'obediència dels seus servents. Pau assenyala que una persona té l'opció d'escollir al seu senyor. Pot servir al pecat, que porta a la mort, o pot servir a la justícia, que condueix a la vida eterna. Per Pau no hi ha un terme mitjà, ni deixa espai per avinences. És una cosa o l'altra perquè, al cap i a la fi, ens enfrontem a la vida eterna o a la mort eterna.

Llegeix Romans 6:17. De quina manera amplia Pau el que va dir a Romans 6:16?

És interessant observar que l'obediència està lligada a la correcta doctrina. Aquí, el mot grec per a “doctrina” vol dir “ensenyança”. Als cristians romans se'ls havien impartit els principis de la fe cristiana que ara obeïen. Per això, per a Pau, quan els cristians van obeir “de tot cor” la doctrina correcta, l'ensenyança correcta, aquesta va ajudar als romans a convertir-se en “servents de la justícia” (Romans 6:18). De vegades, sentim dir que la doctrina no importa, sempre que mostrem amor. Aquesta és una expressió molt simplista de quelcom que no és tan senzill. Com es va dir en una lliçó anterior, Pau estava molt preocupat per la falsa doctrina a la qual l'església de Galàcia havia sucumbit. Per tant, hem de ser curosos amb les declaracions que denigrin d'alguna manera la importància de l'ensenyança correcta.

Esclaus del pecat, servents de la justícia; el contrast és molt marcat. Si després del baptisme pequem, vol dir que no som veritablement salvats? Llegeix 1 Joan 1:8 al 2:1. Quant ens ajuda aquest passatge a entendre el que significa ser seguidor de Crist i així i tot estar subjecte a caure?

ALLIBERATS DEL PECAT

Tenint en compte el que hem estudiat fins ara a Romans 6, llegeix els versicles 19 al 23. Resumeix en les següents línies l'essència del que Pau està ensenyant. I encara més, pregunta't de quina manera pots fer realitat a la teva vida les veritats essencials que aborda Pau. Pregunta't quines qüestions estan en joc.

Aquestes paraules de Pau mostren que comprèn plenament la naturalesa caiguda de la humanitat; parla de “la vostra feblesa humana”. L'apòstol sap del que és capaç la naturalesa humana quan queda lliurada a la seva sort. Per això, novament fa una crida al poder de decisió: el poder que tenim de triar per lliurar la nostra carn feble i de lliurar-nos nosaltres mateixos a un nou amo, Jesús, que ens permetrà viure una vida justa.

Sovint es cita Romans 6:23 per mostrar que el càstig pel pecat, és a dir, la transgressió de la llei, és la mort. No hi ha dubte que el càstig del pecat és la mort. Però, a més de veure la mort com el càstig del pecat, hem de veure el pecat com Pau el descriu a Romans 6: un amo que domina als seus servents i els entabana pagant-los amb la mort.

Observa, a més, que en la descripció del retrat dels dos amos, Pau crida l'atenció sobre el fet de servir a un amo implica lliurar-se de servir a l'altre. De nou veiem que les alternatives són ben específiques: o una o l'altra. No hi ha terme mitjà. Alhora, com tots sabem, estar lliures del domini del pecat no significa ser impecables, o que no lluitem, o fins i tot que, de vegades, no caiguem. Vol dir que ja no estem *dominats* pel pecat, per més que aquest segueixi sent una realitat a la nostra vida i per més que haguem de reclamar diàriament les promeses de victòria sobre ell.

Per tant, aquest passatge arriba a ser una poderosa crida per a qualsevol que estigui servint al pecat. Aquest tirà no ofereix res més que la mort com a pagament per fer coses vergonyoses; per això, una persona raonable hauria de desitjar l'emancipació d'aquest tirà. Per la seva banda, els que serveixen a la justícia fan coses rectes i dignes de lloança, no amb la idea d'obtenir així la salvació, sinó com a fruit de la seva nova experiència. Si actuen amb el propòsit de guanyar-se la salvació, no van captar l'essència de l'evangeli, del que la salvació és, ni de per què necessiten a Jesús.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Apropiarse de la victoria”, a *Mensajes para los jóvenes*, pàgs. 72, 73; “El verdadero motivo del servicio”, a *El discurso maestro de Jesucristo*, pàgs. 79-81; i “Una súplica a los jóvenes”, a *Testimonios para la iglesia*, vol. 3, pàg. 402. Llegeix, també, el *Comentario biblico adventista*, vol. 6, pàgs. 1074, 1075.

“Ell [Jesús] no va consentir a pecar. Ni tan sols per mitjà d'un pensament va cedir a la temptació. Així també podem fer nosaltres. La humanitat de Crist estava unida amb la divinitat; va ser fet idoni per al conflicte mitjançant la permanència de l'Esperit Sant en ell. I ell va venir per fer-nos participants de la naturalesa divina. Mentre estiguem units amb ell per la fe, el pecat no tindrà domini sobre nosaltres. Déu estén la seva mà per aconseguir la mà de la nostra fe i dirigir-la a agafar-se de la divinitat de Crist per tal que el nostre caràcter pugui arribar a la perfecció” (*DTG* 98).

“En el nostre baptisme, ens comprometem a trencar tota relació amb Satanàs i els seus instruments, i a posar cor, ment i ànima en l'obra d'estendre el Regne de Déu [...]. El Pare, el Fill i l'Esperit Sant s'han compromès a cooperar amb els instruments humans santificats” (“Comentarios de Elena G. de White”, *CBA* 6:1075).

“Una professió del cristianisme sense la fe i les obres corresponents no servirà de res. Ningú no pot servir dos senyors. Els fills del maligne són els servidors del seu senyor, al qual es van lliurar per obeir; són els seus servents, i no poden ser servents de Déu llevat que renunciïn a totes les seves obres. No pot ser inofensiu per als servents del Rei celestial prendre part en els plaers i les diversions en què participen els servents de Satanàs, tot i que repeteixin sovint que les tals diversions són innocents. Déu ha revelat veritats sagrades i santes que han de separar als seus fills dels impius i purificar-los per a si. Els adventistes del setè dia han de viure conforme a la seva fe” (*TI* 1:358).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Malgrat tenir totes aquestes meravelloses promeses de victòria sobre el pecat, el fet és que tots (fins i tot els cristians nascuts de nou) som conscients de quant hem caigut, de quant hem pecat i del corromput que pot estar el nostre cor. Hi ha alguna contradicció? Explica la teva resposta.
2. Comparteix amb la teva classe un testimoni del que Crist ha fet en tu, dels canvis que has experimentat i de la nova vida que tens en ell.
3. Tot i que sempre és important recordar que la nostra salvació descansa només en allò que Crist ha fet per nosaltres, quins perills sorgeixen si destaquem excessivament aquesta meravellosa veritat i excloem l'altra part de la salvació: el que Jesús fa en nosaltres per transformar-nos a la seva imatge? Per què necessitem entendre i emfatitzar aquests dos aspectes de la salvació?